

повници и депутати отидоха на парахода съ турскии смиренъ *теменнахъ* да цѣлуватъ скута му, отъ българитѣ само чорбаджи Георги Анагноста, търновскии каза-векели, има тая честь, и то най-дирний и послѣденъ подиръ турцитѣ, а Везиринътъ го потупа по гърба, — знакъ на особно благоволение.

При свършване депутатското прѣдставление прѣдъ Везирна, слѣдъ като се разидоха депутациитѣ, азъ улучихъ врѣме да се виджъ съ г-на Г. Кръстовича, за да научъ резултата на моето прошение за печатницата.

— Сега Везиринътъ въ пхтуванието си не може да се занимава съ тоя въпросъ, който се взе въ внимание, тъй като пресеата служи на образованието, а то е една отъ грижитѣ на правителството, и остави твоео искание да се разгледа, когато се завърнемъ въ Цариградъ. — бѣше отговорътъ, който Г. Кръстевичъ ми донесе отъ В. Везиръ, като ми обѣща съдѣйствието си и ми позволи да му пишжъ и научжъ за това въ Цариградъ.

Увѣренъ тоя пхтъ въ пълна сполука, съ отиванието си прѣвъ септемвриа сжщата година въ Липицка на панаиря по търговскитѣ ни работи,¹⁾ при заминаванието ми на връщанье нарочно се отбихъ въ Прага за нѣкой день, да се виджъ съ учащитѣ се тамъ български студенти, единъ отъ които бѣше Василь Стояновъ отъ Жеравна. Мой единъ въспитанникъ, Радко М. Радославовъ отъ Златарица, по причина заболѣвание, бѣше напустналь и завърналь, та не го заварихъ тамъ. В. Стояновъ ме разведе въ чехската столица, и видѣхъ всички стари исторически едифиции, както и модернитѣ нови, въ тая братска славянска земя, запозна ме съ тогивашнитѣ чехски патриоти и писатели, като Д-ръ Ригера, издателя на чехския „Словникъ Наичний,“ грамадно издание, отъ което до тогива бѣше излѣзълъ първий само томъ, буква *a* и *b*; г-нъ Ханка, директора на народний музей; г-нъ Иезбера, любителя на *Кириллицата* и прѣпорчителя за приемванието ѝ отъ всичкитѣ славянски

¹⁾ Единъ отъ износнитѣ артикули изъ България бѣше кожухарството, въ суравъ видъ. Всѣка година идвахъ куповачи въ Търново и закупвахъ всички кожи сурови, както и отъ *дивачъ*; зайци, бурсуци, зирдави, гюджени и др. освѣтъ десичевитѣ кожи. Любопитно, че тия купувачи бѣха обикновенно *бошнаци* изъ Босна, православно исповѣдание; рѣдко и арнаути *латини*. Търново бѣше тогива центра на тая търговия въ България. Съ нея се занимаваше и нашата търговска клѣща. Въ съдржие се една *компания* отъ Ески-Джумая на 1861 г. испратихме такива кожи въ Виена и Липицка на сума до нѣколко стотинъ хиляди гроша, и азъ бѣхъ делегиранъ да отиджъ на мѣсто и да расправа тая стока, което и извършихъ.